

og 36. § 35 lyder saaledes: „Handlinger foretagne af Børn, som endnu ikke have opnaaet det 10de Aar, straffes ikke. Dog kan der, naar det findes fornødent“ — det er altsaa en Undtagelsesbestemmelse — „af det offentlige anvendes Forbedrings- eller Sikkerhedsmidler mod saadanne Børn“. De Børn, der her er Tale om, ere nu heldigvis meget faa. Paa Børn, der gøre sig skyldige i Smaarapserier eller lignende Smaaforbrydelser, finder Bestemmelsen selvfølgelig ingen Anvendelse; den kommer kun til Anvendelse paa saadanne Børn, der, hvad der heldigvis hører til de færreste Tilfælde i vort Samfund, begaa Forseelser af saa grov Natur, at Samfundet ikke kan være ligegyldigt derved men i sin egen Interesse maa gribe ind, f. Eks. forsætlig Brandstiftelse eller Drab. I saadanne Tilfælde kan Justitsministeriet — og har i Praksis gjort det — skride ind ved at træffe Forbedrings- eller Sikkerhedsforanstaltninger mod Børnene. Imidlertid ere disse sidste Tilfælde som sagt overordentlig faa. De Børn, som nærmest vedrøre mig, ere dem, der omhandles i § 36, Børn mellem 10 og 15 Aar, der begaa Forbrydelser, for hvilke de med de i Paragraffen opstillede Begrænsninger ere hjemfaldne til Straf. Om disse Børn hedder det i Paragraffens sidste Membrum: „Hvis i øvrigt Forholdene og Omstændighederne gøre det antageligt, at det paagældende Barn ved andre Foranstaltninger kan rettes og forbedres, skal Justitsministeriet være bemyndiget til at frafalde Paatale, for saa vidt den laveste Grad af Straffen for samme Forbrydelse, begaaet af en voksen, ikke er højere end Forbedringshusarbejde“. Under denne Bestemmelse vil i det praktiske Liv falde saa godt som alle Forbrydelser begaaede af Børn mellem 10 og 15 Aar. Det sker da ogsaa til Stadighed, at der, i Almindelighed paa Initiativ fra Forhørsdommeren, gennem Amtet kommer Indstilling til Ministeriet om, at et Barn, som har begaaet en Forbrydelse, maa slippe for Tiltale mod, at der træffes visse Foranstaltninger. De Foranstaltninger, som i saa Tilfælde træffes, kunne være af meget forskellig Beskaffenhed. Indstillingen gaar hyppig ud paa, at paagældende maa slippe for Straf mod, at der meddeles ham en alvorlig Advarsel eller en Advarsel i Forbindelse med en Dragt Prygl, saaledes at Barnet bliver under de vanlige Forhold, bliver under Forsorg af Forældrene, der kunne være meget brave og vel skikkede til at opdrage Barnet, fordi dette en Gang har begaaet

en strafbar Handling. Men meget hyppig er Forholdet det, at det, hvis Barnet skal rette sig — og det maa man jo forudsætte, naar man fritager det for Straf — maa anses for nødvendigt, at det tages fra Forældrene, eller, hvis det ingen Forældre har, fra sit tidligere Hjem og sine tidligere Omgivelser og anbringes i et paalideligt Plejehjem. Endelig er der en tredje Klasse, nemlig Børn med en saa vanskelig Karakter, at Folk, som ikke have Øvelse i at omgaas den Slags Børn, ikke kunne faa Bugt med dem. I saa Tilfælde gøres det til Betingelse, at Børnene optages i en Opdragelsesanstalt. Naar de her omtalte Indstillinger komme til Ministeriet, blive de næsten uden Undtagelse tagne til Følge; jeg erindrer i min Tid ikke et eneste Undtagelsstilfælde.

Det er dem, jeg kalder mine Børn, og det er kun dem, jeg vil finde Anledning til nu at beskæftige mig med. Det er blevet foreslaet af Kommissionen, at man for disse Børns Vedkommende skulde forandre den kriminelle Lavalder, flytte den fra 10 Aar til 15 Aar, saa at Børn under 15 Aar overhovedet ikke skulle kunne straffes. I Forbindelse dermed har man saa foreslaet andre Bestemmelser, navnlig ogsaa med Hensyn til den strafferetlige Behandling af Personer over 15 Aar, idet man har anbefalet Forslag om dertil sigtende Forandringer i Straffeloven, og den ærede Ordfører for Forespørgerne stillede sig ganske paa dette Standpunkt. Jeg skal nu søge at udvikle min Opfattelse angaaende dette Spørgsmaal, idet jeg dog vil forudkikke en Bemærkning, som jeg vil bede de Herrer om at betragte som det Synspunkt, der vil være bestemmende for mig med Hensyn til hele Behandlingen af disse Børn. Jeg har i al den Tid, jeg har haft med Børn at gøre — og det strækker sig meget langt tilbage i Tiden — faaet den bestemte Anskuelse, at man saa meget som muligt skal søge at undgaa at straffe Børn, fordi det i Virkeligheden i de allerfleste Tilfælde er til Gavn for Børnene, at de undgaa Straf. Jeg erkender, at der er Tilfælde, hvor Barnet har vist en saadan Opførsel, at der maa den kraftige Impuls til, som ligger i en saadan Straf, nemlig hvor det overhovedet, om jeg saa maa sige, har tabt den Æresfølelse, som Barnet kan have; men i de fleste Tilfælde tror jeg ikke, at det er rigtigt, naar man er for hurtig til at slaa til et Barn, som har begaaet en eller anden Forbrydelse, navnlig naar det, som det hyppig er Tilfældet, er en Forbrydelse mod Ejen-